

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Б.С., 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б.С., I-ВИ ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Таня Мл. Тодорова
като разгледа докладваното от Катя Н. Гердова Гражданско дело № 20211410101483 по описа за 2021 година

Предявена е искова молба от К. АНДР. П. с ЕГН ***** от с.М., общ.Х., обл.В., чрез адв.И.Т. Ц. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.Л., бл.35, ет.4, ап.23 **против** Община Х., ЕИК 000193551 с адрес с.Х., обл.В., ул.“Г.Д. № 135 представлявана от Кмета Т.А.Т., с правно основание чл.357 от КТ, вр.чл.199, с която е поискала съдът да отмени Заповед № РД-409-/20.07.2021г. издадена от Кмета на Община Х. Т.А., с която на основание чл. 199 от КТ е временно отстранена от длъжността „С. ДСП“ с месторабота с.М., общ.Х., обл.В., ведно с произтичащите от това законни последици.

Желае на основание чл.214 от КТ да се осъди ответната Община Х., ЕИК 000193551 с адрес с.Х., обл.В., ул.“Г.Д. № 135 представлявана от Кмета Т.А.Т. да ѝ заплати обезщетение в размер на brutното ѝ трудово възнаграждение за времето за незаконното ѝ отстраняване в общ размер на 3864,60 лв., считано от 20.07.2021г. за период от 6 месеца занапред.

С определение постановено в с.з. на 09.03.2022г. на основание чл.214 от ГПК съдът допуснал изменение на иска по чл.214 от КТ относно размера на обезщетението за времето за незаконното ѝ отстраняване от 20.07.2021г. за 6-месечен период, **ЧРЕЗ УВЕЛИЧЕНИЕ** на сумата от **3864.60 лв.** на сумата **3951.36 лв.**

Първоначално искова молба на ищцата К.П. с вх.№ 1065/09.08.2021г. е постъпила в РС-К., въз основа на която е образувано гр.д.№ 952/2021г. по описа на РС-К., което е прекратено с Определение № 211/29.09.2021г. и изпратено на Председателя на ОС-В. за определяне на друг равен по степен първоинстанционен съд за неговото разглеждане.

С Определение № 313/03.11.2021г. по ч.гр.д.№ 452/2021г. по описа на ВрОС на основание чл.23, ал.3 от ГПК е постановено гр.д.№ 952/2021г. по описа на РС-К. да се изпрати за разглеждане на РС-Б.Слатина.

В РС- Б.Слатина делото е образувано под нов № 1483/2021г. по описа на РС-Б.С..

ИСКОВЕ С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ чл.357 от КТ, чл. 199 от КТ и чл.214 от КТ.

Ответната Община Х. в срока указан в разпоредбата на чл.131 от ГПК е депозирала писмен отговор във връзка с предявената искова молба, с който оспорва иска на ищцата, като неоснователен и недоказан по изложените в отговора съображения.

Поискала е присъждане на направените по делото разноски.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е по делото заверено копие от ЛТД на ищцата. Допуснати и изслушани са СМЕ и ССЧЕ, чиито заключения са възприети от решаващия състав, като компетентни и обосновани.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност и се съобрази с доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В исковата молба и от приложеното по делото заверено копие от трудово досие на ищцата К. АНДР. П. се установява, че тя се намира в трудово правоотношение, възникнало със сключването на трудов договор № 357/15.01.2004 г. и Допълнително споразумение № 186/15.04.2004 г. Същото е безсрочно трудово правоотношение, по силата на което ищцата полага труд при Община Х. на длъжността „С. - ДСП“, с място на работа с.М., общ.Х..

На ищцата е издадено Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И.Р.“ ЕООД К. № 0625 от 041/14.03.2018 г. от което се установява, че компетентният здравен орган е определил на К. АНДР. П. 73 % трайно намалена работоспособност със срок 3 години, тъй като същата е претърпяла мозъчен инфаркт. В т. 13.1 от решението е посочено, че се касае за състояние след повторен ИМИ в БЛСМА с остатъчна ДЦПХ. Като придружаващи заболявания са описани АХ – 3 ст.; гастроезофагиална рефлуксна болест; намален слух БКБ; калкулозен хр. пиелонефрит; многоетажни дискови хернии в цервикален отдел и Л4- билатералис; пиодермия; болест на Крон – неуточнена. В експертното решение е отразено, че лицето не работи, като не са определени противопоказни условия на труд, нито е взето становище относно възможността на ищцата да изпълнява работа, на която е назначена.

След запитване от страна на работодателя, е получено писмо рег. № 907/20.11.2019 г. от Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И.Р.“ ЕООД К. – д-р ЕМ. Г., с което е даден отговор, че П. не може да работи на посоченото работно място като „С. - ДСП“ и следва да бъде трудоустроена.

Трудовото правоотношение на ищцата е било прекратено със Заповед № РД- 727/04.12.2019г. на Кмета на Община Х. на основание чл.325, ал.1, т.9 от КТ, считано от 05.12.2019г. Това уволнение било атакувано по съдебен ред и със съдебно решение № 134/14.07.2020 г. постановено по гр.дело № 82/2020 г. по описа на РС – К. (влязло в законна сила на 08.06.2021г.) на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ е признато уволнението й незаконно наложено със Заповед № РД-727/4.12.2019г. на кмета на Община Х., неговата отмяна и възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност „С. - ДСП“ в Община Х., с месторабота: с.М., общ. Х., обл. В..

Със Заповед № РД-408/20.07.2021г. на Кмета на Община Х., К. АНДР. П. е възстановена на работа.

С последваща Заповед № РД-409/20.07.2021г. на Кмета на Община Х. на основание чл.199 от КТ, К. АНДР. П. е временно отстранена от работа. В мотивите на заповедта са посочени съдебните решения за възстановяването ѝ на работа, както и Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И.Р.“ ЕООД гр.К. № 625/14.03.2018 г. и писмо рег. № 907/20.11.2019 г. на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И.Р.“ ЕООД К. – д-р ЕМ. Г.. В заповедта е отразено, че от влезлите в сила съдебни решения и цитираното експертно решение от 2018г. на ТЕЛК е видно, че К. АНДР. П. е със заболявания, които не ѝ позволяват да изпълнява длъжността „С. ДСП“ с месторабота с.М., а изпълнението им може да доведе до необратими последици на здравето на работничката. Във връзка със запитване изх.№ К-3969/05.11.2019г., общината получила отговор от д-р Е.Г.-Председател на ТЕЛК, който е категоричен, че заболяванията на П. отразени в ЕР на ТЕЛК, многобройните ѝ болнични листове и ползваните отпуски по болест, тя не може да работи на посоченото работно място като „С.“. Отстраняването да продължи, докато работникът възстанови годността си да изпълнява определената му работа или да представи ЕР на ТЕЛК за преосвидетелстване, което изрично да указва противопоказанията за полагане на труд и изпълнение на възложената работа.

В исковата молба се твърди, че така изложените мотиви за издаване на процесната Заповед № РД-409 от 20.07.2021г. на Кмета на община Х. не кореспондират с реалната фактическа обстановка. Писмото на Председателя на ТЕЛК до Кмета на Община Х. от 20.11.2019 г. обаче е ирелевантно за наличието на основание за временно отстраняване от работа на П. и не се явява състояние, което не позволява на същата да изпълнява трудовите си задължения, тъй като еднолично лекар-член на ТЕЛК, няма правомощия да изследва въпросите, свързани с наличието на здравни противопоказания за изпълнение на възложената работа и тяхното отражение с оглед конкретното здравословно състояние на служителя, който я изпълнява.

Законодателят е предоставил такива правомощия на колективен медицински орган какъвто е ТЕЛК, изводимо от разпоредбата на чл. 103, ал. 4 от Закона за здравето и чл. 61, ал. 1, т. 7 и т. 8 от Наредба за медицинската експертиза експертизата.

В с.з. ищцата поддържа исковата молба, като посочва, че от 20.07.2021г. до настоящия момент не получава трудово възнаграждение. Регистрирана била в Д“БТ“ на 03.01.2019г. като получавала една година парично обезщетение за безработица, но към настоящият момент полага само подписи, без получаване на парично обезщетение.

Има издадено ново Решение на ТЕЛК със срок на валидност от една година до 01.06.2022г. Пред ТЕЛК е представила длъжностната си характеристика и никога не са я питали дали полага труд или не.

Кмета на Община Х., въз основа на Решението на ТЕЛК не ѝ е предлагал да я върне на същата работа, нито ѝ предлагал друга подходяща работа на друго място.

Ответната Община Х., чрез пълномощника си адв.С. в срока по чл.131 от ГПК е депозирала писмен отговор във връзка с предявената искова молба, с който оспорва иска на ищцата,

като неоснователен и недоказан по изложените в него съображения.

В с.з. процесуалният представител на ответната община Х. поддържа писменият отговор, като счита, че Заповедта на Кмета на Община Х. е издадена от него, в качеството му на работодател, законосъобразна е и правилна. Същата е издадена при стриктно спазване разпоредбите на трудовото законодателство, мотивирана и съдържа всички нормативно определени реквизити.

В подкрепа защитната теза на ответната страна е разпитан свидетеля д-р ЕМ. Г./без родство съсстраните по делото/, който заявил, че е Управител на Общинска болница „И.Р.“ гр.К. от 18.01.2022г., като преди това бил Председател на ТЕЛК около 14 години.

В отговор при предявяване на св.д-р Г. писмо с изх. № 907 от 20.11.2019г. изд. от МБАЛ „И.Р.“ гр.К., същият отговорил, че подписа положен в писмото е негов, но друго не си спомня.

При предявяване на св. д-р Г. експертно решение на ТЕЛК № 0625 от 041/14.03.2018г. изд. от МБАЛ „И.Р.“ гр.К., с което е освидетелствана ищцата К. АНДР. П., същият отговорил, че с тези описани в него заболявания, ищцата не би могла да изпълнява възложените ѝ трудови дейности, тъй като трябва да се пренасят тежести, да се навежда, да се мие, а тук се касае за последствия от мозъчен инфаркт с последици, които не би могла да изпълнява тези задачи. При инсулт с пареза, няма как да работи.

Това, което бил написал го поддържа, но добави в с.з., че всеки работодател, независимо от решението на ТЕЛК е длъжен да иска мнението на Районната инспекция по труда за освобождаването на лицето, предвид заболяванията посочени в Наредба № 5. Освен това всеки един работодател трябва да има Служба по трудова медицина, която да прави предварителен подбор на лицата за работа.

За 2018г. в ТЕЛК решения не било задължително в тях да се вписва дали лицето може или не може да работи, но към настоящият момент било задължително, както и да се привличат специалисти по трудова медицина към експертните решения.

Свидетеля д-р Г. на зададени въпроси от процесуалният представител на ответната страна отговори, че към 2021г. поддържа същото мнение, че ищцата предвид процента на неработоспособност отразен в решението на ТЕЛК не би следвало да работи, защото това е работа, която е свързана с физически труд, а тя не бива да полага такъв.

Подписа в решението на ТЕЛК от 2021г. е негов.

Свидетеля отговори, че с писмото от 2019г. изпратено в негов отговор на Община Х., може да променя заключението в експертното решение, но ново преосвидетелстване не може. С писмо се отговаря на работодателя, когато той поиска становище от ТЕЛК касаещо здравното състояние на пациента, с цел да не се изисква разрешение за личните му данни.

От заключението на вещото лице по изслушаната и приета по делото СМЕ, се установи, че на 24.01.2022г. експерта извършил личен преглед на ищцата К.П., като се касае за пациентка с анамнеза, с преживян мозъчен инсулт и увреждане на междупрешленните дискове,

нарушен слух, болест на Крон.

В момента на прегледа тя била без оплаквания, с нормално кръвно налягане, синусов ритъм без съществени промени. Предприема съответни медикаменти предписани от невролог.

Запознал се с трудовото досие и длъжностната характеристика на ищцата и според длъжностната характеристика П. може да работи заеманата от нея длъжност.

В трудовото досие на ищцата е приложен Формуляр за оценка на изпълнение на длъжността „С.“ в Домашен социален патронаж за няколко поредни години, като последната е от 2016г. и е отразено, че К.П. е изпълнявала преките задължения и задачите при стриктно спазване на чл. 11 от Наредбата.

Експерта посочи, че работата, която ищцата извършва в социалния патронаж е съизмерима с битовите задължения на всяка домакиня. В трудовото досие на П. няма становище и оценка от Служба по трудова медицина, което да се инициира с Наредбата за рисковете и опасностите на работното място. Няма извършени периодични прегледи по един път на 3 години, които да обективират здравословното състояние на П. и да установят дали тя може да работи тази работа.

Сред документите по делото няма нито една препоръка, че тя работи тежък труд, че трябва да бъде трудоустроена или отстранена от работа.

Никъде в нито едно експертно решение на ТЕЛК в графа „противопоказания за условията на труд“ няма и не фигурират каквито и да било противопоказания за заеманата длъжност от ищцата.

При посещение в социалният патронаж-местоработата на ищцата и при разговор с нейни колеги, вещото лице констатирало, че когато се пазаруват продукти, шофьора активно участва в товаренето и преместването на най-тажките предмети и продукти в автомобила, както и при тяхното разтоварване.

Становището на д-р Г., че не може един лекар да отмени или да промени решение на ТЕЛК още повече, че в ТЕЛК решението от 2018г. д-р Г. дори не фигурира като член на комисията, а другото ТЕЛК решение от 2021г. е след изпращането на писмото на д-р Г. до община Х..

В заключението си д-р Г. е категоричен, че ищцата К.П. може да изпълнява възложените ѝ трудови функции като „С.“ в Д“СП“ с месторабота с.М., което заключение поддържа и в съдебно заседание.

Съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице по СМЕ, тъй като то е отговорило подробно на всички поставени задачи и е изготвено компетентно и обективно.

От заключението на вещото лице по приетата ССЧЕ се установява, че последния пълен отработен месец от ищцата е месец март 2019г., в който тя няма отпуски или болнични, а единствено начислена основна работна заплата и клас.

Въз основа на тези документи установил, че брутно трудово възнаграждение на ищцата включва основна работна заплата и добавка за професионален опит или така наречения

клас, като размера на основната заплата е в размер на 560.00 лв., а добавката за класа е в размер на 98.56 лв. или брутното трудово възнаграждение за пълен отработен месец на ищцата възлиза на 658.56 лв.

Евентуално дължимото ѝ обезщетение по реда на чл. 214 от КТ, ако се приеме за срок от шест месеца възлиза на 3951.36 лв., което е формирано по начина посочен в заключението.

От 01.04.2019г. ищцата има увеличение на класа в размер на 18.4 %, но от тази дата - 01.04.2019г. тя няма пълен отработен месец до прекратяване на трудовото правоотношение през 2019г. и в тази връзка тя е получила обезщетение по чл. 222, ал. 2 и ал.3 от КТ, но то е било предмет на другото дело.

От 01.04.2019г. до издаване на процесната заповед на 20.07.2021г. ищцата няма пълен отработен месец, а има месеци с отпуск или с отпуск по болест.

Установил, че ищцата няма неизползван платен годишен отпуск и предвид това обстоятелство не подлежи на обезщетяване по реда на чл.224 от КТ.

Съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице по ССЧЕ, тъй като то е отговорило подробно на всички поставени задачи и е изготвено компетентно и обективно.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

I. По иска с правно основание чл.199 от КТ.

Искът е процесуално допустим-предявен е от и срещу надлежна страна, в предвидения законоустановен срок по чл.358 от КТ, пред компетентния за това съд. Налице са активна и пасивна процесуална легитимация на страните и правен интерес за ищцата от предявяване на иска.

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че страните са в трудово правоотношение по силата на сключен между тях трудов договор № 357/15.01.2004 г. и допълнителни споразумения към същия, по силата на който ищцата полага труд при Община Х. на длъжността „С. - ДСП“, с място на работа с.М., общ.Х..

Не е спорен и фактът, че със Заповед № РД-409/20.07.2021г. издадена от Кмета на Община Х. Т.А., на основание чл. 199 от КТ ищцата К.П. е временно отстранена от длъжността „С. ДСП“ с месторабота с.М., общ.Х., обл.В. до възстановяване годността си да изпълнява определената си работа или представи ЕР на ТЕЛК за преосвидетелстване, което изрично да указва противопоказания за полагане на труд и изпълнение на възложената работа.

Съгласно разпоредбата на чл.199,ал.1 от КТ Работодателят или непосредственият ръководител може да отстрани временно от работа работник или служител, който се явява в състояние, което не му позволява да изпълнява трудовите си задължения, употребява през работно време алкохол или друго силно упойващо средство.

Отстраняването от работа е акт, с който временно се преустановява изпълнението на трудовото задължение, без то да се прекратява. По своята правна природа то е принудителна превантивна мярка, а не проява на дисциплинарна отговорност, дори когато причината за налагането ѝ е дисциплинарно нарушение.

Причините, поради които се допуска временно отстраняване на работник от работа са изчерпателно изброени в разпоредбата на [чл. 199, ал. 1 КТ](#): 1/явяването на работа на работника в състояние, което обективно не му позволява да полага труд, независимо от причините за това и независимо от това дали работникът сам се е поставил в това състояние (виновно или безвиновно) и 2/ употребата в работно време на алкохол или друго силно упойващо вещество. Също така, съгласно императивната разпоредба на [чл. 199, ал. 2 КТ](#), отстраняването от работа продължава докато работникът или служителят възстанови годността си да изпълнява определената му работа. Както се вижда в разпоредбата не е предвиден максимален срок за отстраняване. Той се определя от работодателя, който преценява кога се е възстановила годността на лицето да изпълнява задълженията си по трудовото правоотношение. Във всички случаи за периода на временното отстраняване не се дължи трудово възнаграждение, но това време се зачита за трудов и осигурителен стаж, тъй като трудовото правоотношение не е прекратено.

За да е законосъобразна така издадената заповед, работодателят следва да докаже, че тези описани в заповедта причини, са били налице, но по делото не са ангажирани доказателства за това. Работодаателят в мотивите на заповедта се е позовал на съдебните решения по предходен трудов спор/чл.344 от КТ/, на Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И.Р.“ ЕООД гр.К. № 625/14.03.2018 г. и писмо рег. № 907/20.11.2019 г. на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И.Р.“ ЕООД К. – д-р ЕМ. Г., а именно, че К. АНДР. П. е със заболявания, които не й позволяват да изпълнява длъжността „С. ДСП“ с месторабота с.М., като изпълнението им може да доведе до необратими последици за здравето на работничката.

В процесния случай макар да е документално установено по делото влошеното здравословно състояние и намалената работоспособност 73% на ищцата в Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И.Р.“ ЕООД гр.К. № 625/14.03.2018 г., в него не е посочено, че тя не е в състояние да изпълнява конкретната длъжност, нито е посочено каква друга работа може да извършва през периода на инвалидизация, което се дължи на факта, че при преосвидетелстването не е отразено, че лицето работи. Съгласно чл. 78, ал. 2 от Наредба за медицинската експертиза при лице с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност ТЕЛК се произнася и по работоспособността му за работното място и при необходимост го трудоустроява, а когато условията на труд не обуславят неблагоприятно развитие на заболяването, се посочва, че лицето е в състояние да работи. В случая настоящият съдебен състав намира, че е налице непълнота на Експертното решение от 14.03.2018 г., която обаче не може да бъде преодоляна чрез запитване от страна на работодателя и становище на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И.Р.“ ЕООД К.. Писмото на Председателя на ТЕЛК до кмета на Община Х. от 20.11.2019 г. е ирелевантно в конкретната хипотеза, тъй като еднолично лекар-член на ТЕЛК, няма правомощия да изследва въпросите, свързани с наличието на здравни противопоказания за изпълнение на възложената работа и тяхното отражение с оглед конкретното здравословно състояние на служителя, който я изпълнява. Законодателят е предоставил такива правомощия на колективен медицински орган какъвто е ТЕЛК. В тази връзка е и заключението на вещото лице д-р Г. по приетата СМЕ.

Неоснователно е възражението, наведено в с.з. и в писмената защита на ответната страна, че писмото и свидетелските показания на д-р Г. дадени пред първоинстанционния съд представлява изрично указание на председателя на ТЕЛК, дадено в изпълнение на правомощието му да контролира пълното и точно попълване на експертното решение и че ищцата с посочените в него заболявания не може да изпълнява длъжността „С.“ в Д„СП“ с месторабота с.М.. Съгласно императивната разпоредба на чл. 103, ал. 4 от Закона за здравето експертизата на вида и степента на увреждане, степента на трайно намалената работоспособност и професионалните болести се извършва от ТЕЛК и НЕЛК. Според чл. 61, ал. 1, т. 7 и т. 8 от Наредба за медицинската експертиза на трайно намалената работоспособност включва определяне на противопоказаните условия на труд и трудоспособно ли е лицето за работното си място и необходимостта от трудоустрояване. Действително в чл. 39, ал. 1, т. 4 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи е предвидено правомощие на Председателя на ТЕЛК да контролира пълното и точно попълване на експертното решение, но това правомощие касае контрол към момента на издаване на експертното решение, не и последващ такъв, като не е предвидено председателят да може да допълва вече издадени експертни решения.

Основанието за временно отстраняване от работа по чл.199 от КТ не е доказано, когато невъзможността на работника или служителя да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайно намалена неработоспособност или по здравни противопоказания, не е установена чрез заключение на териториалната експертна лекарска комисия, която е специализираният медицински орган, установяващ невъзможността – че работникът или служителят не е в състояние да изпълнява трудовите си задължения по трудовото правоотношение, респ. че конкретна длъжност е противопоказна за здравето на лицето и тези въпроси не може да бъдат поставяни на последваща преценка. /В този смисъл Определение № 60464/08062021г. по гр.д. № 843/2021 г. на ВКС, III г.о., ГК/. Това са медицински въпроси, по които обвързващо се произнася компетентният здравен орган – ТЕЛК. В заключението на териториалната експертна лекарска комисия трябва не само да се определи болестта, довела до инвалидност, или съответните здравни противопоказания, но и в него изрично да се посочи, че това състояние на работника или служителя поражда неговата невъзможност да изпълнява точно определена работа по трудовото правоотношение.

В тази връзка е заключението на вещото лице д-р Г., в което е отразено, че в трудовото досие на П. няма становище и оценка от Служба по трудова медицина, което да се инициира с Наредбата за рисковете и опасностите на работното място. Не са извършени периодични прегледи на ищцата по един път на 3 години, които да обективират здравословното ѝ състояние и да установят дали тя може да изпълнява трудовите си функции на работното място.

В писмените доказателства намиращи се в кориците на делото и в трудовото ѝ досие няма нито една препоръка, че ищцата престава тежък труд, че същата следва да бъде

трудоустроена или отстранена от работа.

В нито едно от приложените експертни решения на ТЕЛК в графа „противопоказания за условията на труд” няма и не фигурират каквито и да било противопоказания за заеманата длъжност от ищцата.

Дори свидетеля д-р Г. подчерта в с.з., че независимо от решението на ТЕЛК всеки работодател е длъжен да иска мнението на Районната инспекция по труда, предвид заболяванията на лицето посочени в Наредба № 5. Освен това всеки един работодател трябва да има Служба по трудова медицина, която да прави предварителен подбор на лицата за работа.

Следва да се посочи и че при констатираната от работодателя непълнота на процесното експертно решение и при позоваване от негова страна на обстоятелството, че ищцата не е посочила при освидетелстването си, че работи по трудово правоотношение, същият е могъл като заинтересовано лице /осигурител/ съобразно разпоредбата на чл. 112, ал. 1, т. 3 от Закон за здравето да обжалва издаденото решение в 14-дневен срок от получаването му пред НЕЛК, каквито данни няма по делото.

В заключение, в Експертното решение на ТЕЛК от 14.03.2018 г. не е отразено, че ищцата не е в състояние да изпълнява конкретната длъжност, нито е посочено каква друга работа може да извършва през периода на инвалидизация. Затова, при липса на предписание на компетентния орган към датата на издаване на процесната заповед № РД-409/20.07.2021г. на Кмета на Община Х., отстраняването от заеманата длъжност на посоченото основание е незаконосъобразно. Установи се от обсъденото по-горе особено доказателствено средство-заключението на съдебно-медицинската експертиза, че към релевантния момент- момента на постановяване на атакувана заповед- ищцата е могла пълноценно да изпълнява преките си професионални задължения.

При тези мотиви и поради недоказаност на обективните факти, довели до отстраняване на ищцата от работа, съдът намира искът за основателен, а оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

II. По иска с правно основание чл.214 от КТ.

Съгласно визираната правна норма работник или служител, който е бил незаконно отстранен има право на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето на незаконното му отстраняване.

Присъждането на обезщетение по чл.214 от КТ е обусловено от неправомерността на отстраняването./Определение № 200/12.02.2010 г. по гр.д. № 1726/2009 г., ГК, IV г.о. на ВКС/. Съдът прие по-горе в мотивите на настоящият съдебен акт, че отстраняването от работа е незаконосъобразно, поради което искът за обезщетение се явява основателен. Безспорно се установи, че ищцата е била отстранена от работа, считано от 20.07.2021г., следователно от този начален момент до претендирания с исковата молба краен момент -6 месеца напред, т.е. до 20.01.2022г.(съдът е длъжен да се съобрази с диспозитивната воля на страната, посочена в уточнява молба вх.№ 2758 от 18.11.2021г.) ѝ се дължи обезщетение в

размер на брутното трудово възнаграждение от 658.56 лв., което с оглед осъдената по-горе експертиза съдът определя като общ размер от 3951.36 лв.

Ето защо следва да бъде осъден ответника да заплати на ищцата и сумата от 3951,36 лв. обезщетение за времето, през което същата е била незаконно отстранена от работа, считано от 20.07.2021г. за период от 6 месеца, съобразено волята на ищцата.

На основание чл.78, ал.6, вр.чл.83, ал.1, т.1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на РС-Б.С. сумата от 398,05 лв., от която: 208,05 лв. съставляваща държавна такса по двата обективно съединени иска, както и сумата от 190,00 лв. разноски за вещо лице по ССЧЕ.

III.РАЗНОСКИ.

Производството по трудови дела е бесплатно за работниците и служителите независимо от тяхното процесуално качество - ищци или ответници по трудов спор /чл. 359 КТ/.

Безплатността се отнася за всички държавни такси и други разноски по производството /за свидетели, вещи лица и пр./и обхваща всички видове производства, както редовните, така и извънредните, но касае задължението на работника или служителя към съда. Тя обаче не го освобождава от отговорността за заплащане на разноските, направени от другата страна по делото, когато тя го е спечелила и е била представлявана от адвокат или юрисконсулт.

Заплащането на тези разноски при загубване на делото работникът или служителя дължи на работодателя на общо основание(чл. 78, ал. 3 ГПК- Определение № 58 от 8.02.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 496/2010 г., III г. о., ГК).

Предвид изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на ищцата и сторените по делото разноски. Ищцата е ангажирала доказателства за направени разноски в размер на 1250,00 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно представеният договор за правна защита и съдействие.

По възражението за прекомерност на заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение, заявено от ответника на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК дава право на съда да намали размера на заплатеното от страната адвокатско възнаграждение при неговата прекомерност. Понятието „прекомерност“ е дефинирано в същата правна норма – *когато заплатеното адвокатско възнаграждение не е съобразено с действителната правна и фактическа сложност на делото*. Установява се по делото, че адвокатското възнаграждение е уговорено и изплатено за оказване на правна защита и съдействие по делото, изразяващи се в изготвяне на искова молба и процесуално представителство. Минималното възнаграждение за процесуално представителство от адвокат по граждански дела по неопценяеми искове, съгласно чл. 7 ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, какъвто е иска по чл.199 от КТ е в размер на 600,00 лв., а минималното възнаграждение за процесуално представителство от адвокат по граждански дела съгласно чл. 7 ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при дело с интерес

от 1000 до 5000 лв. възнаграждението е в размер на 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв. В случая, с оглед определения материален интерес на иска по чл.214 от КТ от 3951,36 лв., минималния размер на адвокатското възнаграждение е 506,60 лв. или общо е 1106,60 лв.

Освен това съдебното производство е продължило в три открити съдебни заседания, като съгласно чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при защита по дело с повече от две съдебни заседания, за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 100,00 лв.

Следователно 1106,60 лв. + 100,00 лв.(за последното с.з. проведено на 09.03.2022г.) = 1206,60 лв.

Договорените и платени от ищцата разноски за адв. възнаграждение в размер на 1250,00 лв. не надхвърлят значително минималния размер определен в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Ето защо и съдът намира за обоснован размер на разноски за адв.възнаграждение, поради което не подлежи на намаляване, а възражението за прекомерност е неоснователно. Поради което на ищцата ще се присъдят направените разноски в размер на 1250,00 лв. за адвокатско възнаграждение пред настоящата съдебна инстанция, които ще се осъди ответника да й заплати.

При този изход на делото на ответната страна не следва да й се присъждат направените по делото разноски.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

По предявения от К. АНДР. П. с ЕГН ***** от с.М., общ.Х., обл.В., чрез адв.И.Т. Ц. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.Л., бл.35, ет.4, ап.23 **против** Община Х., ЕИК 000193551 с адрес с.Х., обл.В., ул.“Г.Д. № 135 представлявана от Кмета Т.А.Т., иск с правно основание чл.357 от КТ, вр.чл.199, **ПРИЗНАВА ЗА**

НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА И ОТМЕНЯВА Заповед № РД-409/20.07.2021г. на Кмета на Община Х., с която К. АНДР. П. е временно отстранена от работа, считано от 20.07.2021г.

ОСЪЖДА Община Х., ЕИК 000193551 с адрес с.Х., обл.В., ул.“Г.Д. № 135 представлявана от Кмета Т.А.Т., **ДА ЗАПЛАТИ** на К. АНДР. П. с ЕГН ***** от с.М., общ.Х., обл.В., чрез адв.И.Т. Ц. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.Л., бл.35, ет.4, ап.23 **на основание чл.214 от КТ сумата от 3951,36 лв./**Три хиляди деветстотин петдесет и един лева и тридесет и шест стотинки/, съставляваща обезщетение поради временно отстраняване от работа, за периода от 20.07.2021г. до 20.01.2022г.(за 6-месечен период).

ОСЪЖДА Община Х., ЕИК 000193551 с адрес с.Х., обл.В., ул.“Г.Д. № 135 представлявана от Кмета Т.А.Т., **ДА ЗАПЛАТИ** на К. АНДР. П. с ЕГН ***** от с.М., общ.Х., обл.В., чрез адв.И.Т. Ц. от САК с адрес за призовки и съобщения гр.С., ж.к.Л., бл.35, ет.4, ап.23, **сумата от 1250 лв./**Хиляда двеста и петдесет лева/, сторени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Община Х., ЕИК 000193551 с адрес с.Х., обл.В., ул.“Г.Д. № 135 представлявана от Кмета Т.А.Т., **ДА ЗАПЛАТИ в полза на държавата, по сметка на РС-Б.С.,** общата сума от **398,05 лв.,** от която: 208,05 лв. съставляваща държавна такса по двата обективно съединени иска, сумата от 190,00 лв. разноси за вещо лице по ССчЕ, както и 5.00 /пет/ лева, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за събиране на вземането.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС-В. в двуседмичен срок от датата на получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Б.С.: _____